

Dékity Márk versei

Az eső

(*Kiša*)

A nap már réges-rég lebukkant.
Az ibolyaszínű nyugat parázslík.
Az udvarban pislog az alkonyat,
S hideg szárnyakon portyázik.

Azonnal be fog köszönni az éj.
S fekete palástját szétteríti.
A szomszéd a lánccal zörgicsél,
Talán jószágát tereli, keríti?

A mormoló, villámló messzeségnek
Egyre jobban hallani visszhanját,
Amíg a nyári eső kíséretének,
A természetnek, hallgatom dalát.

Vadvirágok

(*Divlji cvjetovi*)

Míg haja gyengéd babusgatás közben
hajladozott,
karjaim megremegtek.
Részegített a szenvedély súlya
s elaléltan hajózom a boldogság vizein.
A csend, s a lány melegsége,
ragályként hasít belém.
Védni magam nem tudtam.
Az erdő vadvirágára hasonlított,
jól emlékszem rá:
ott, a kertünk mögött.
Ringatózva, mint piros pipacs,
éppen úgy, mint a mezők zöldjében
a búzatábla végén.
Minden mozdulata csábított.

A nap, valamennyi közül,
melyeket mindeddig megéltem,
a legrövidebb volt,
s a legtöbbet nyújtotta.
Szívembe lopták magukat véle a pipacsok,
ezek a bájos vöröslő pipacsok,
a szerény vadvirágok.
Észbontóan szürcsöltem rezgésüket,
s mintha hallani véltem
halk sűgásukat.
Vajon hol van a régi halk
suttogás?
Merre a kis piros virág,
és hova tűntek szirmai?

(a szerző fordításai)

Várakozás

(*Čekanje*)

Üresen, ám az izgalmak telítettségével,
mely erőt vett bensőmön,
az iszolygás soha át nem élt remegésével
átvergődtem az események sűrűjén.
Az áhított találkozás iszonyatos visszhangja
mind élénkebben szemerkél a gyanakvó ütőérben,
megfékezett hűvös messzeségek rontanak rám
teljes erővel – hogy szétválasszanak minket.
A szavak dübörgő mozdonyok szikráiként hatnak,
belém ivódnak, mialatt fürkészem a látványt,
és búsan dúdolgom a magány dallamát.
Ott állt az ablakpárkánynál, integetve
mint egy képkeretbe szorult festmény.
Hosszasan várakoztam még és kémleltem
a szürkületbe vesző mozdony zihálását.
Várj rám – olvastam ki minden moccanásából,
a tovatűnőből, az elhalványulóból.
Azóta néha a vonatok ablakából titokban
felém kúszik a remény, s a vágány a jajszót rímeli.
De eltűnt a kerekék zakatolása,
meg a mozdony reszkető hosszú füttyfüzére is,
melyek mind új acélösvényen gördülnek a jövő felé...

(Bede Béla fordítása)

Nagydorogi ős

(*Jesen na Nagydorogu*)

(*Anica húgomnak
és Németh József-Dodi sógoromnak*)

Megállok az idómarta
Grófi kastély tövében.
Lakta egykor dicső fajta,
De oda a rang régen.

Az allé sustorgó fái
Alatt cseppnyi szél támad.
Bennem meg az ős hullámszik,
Elringat, meghintáztat.

Hullik, potyog egyre-másra
A vadgesztenye göbje,
Tele már a gyalogjárda.
Fonnyadt levél pörög le.

Odafönn felhők csordája,
Lenn forgószél valcere,
És árad fortéra váltva
Az összhangzó vad zene.

A foghíjas park vidéke
Bronzgúnyába öltözött.
Nem csalás, a nyárnak vége,
Ide az ős költözött.

(Szabó Sándor fordítása)